

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 215/2013
12.12.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Драганом Вуксановић, као записничарем, у кривичном предмету окр. В.Г., због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног адв. Н.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину К 760/11 од 25.01.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3706/13 од 03.09.2013. године, у седници већа одржаној 12.12.2013. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окр. В.Г., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину К 760/11 од 25.01.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 3706/13 од 03.09.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину К 760/11 од 25.01.2013. године окр. В.Г. оглашен је кривим због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 30 дана и истовремено одређено да се казна неће извршити ако у року од годину дана по правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Одлучујући о жалби браниоца окривљеног, Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Кж1 3706/13 од 03.09.2013. године, одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног, адв. Н.М., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона и повреде права на правично суђење са предлогом да Врховни касациони суд преиначи другостепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе или да обе пресуде укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, о којој није обавештавао јавног тужиоца и браниоца, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву наводи да је првостепени суд погрешно применио члан 74. тачка 1. ЗКП јер окривљени није био способан да се у току поступка сам брани, с обзиром да се још од 2006. године лечи због проблема са отежаним говором и са слабостћу целе десне стране тела. Наведена повреда закона је, према захтеву, и у вези са повредом из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, с обзиром да је критичном приликом окривљени поступао у нужној одбрани, што представља основ за искључење кривичног гоњења.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Пре свега, из чињеничног стања утврђеног првостепеном и потврђеног другостепеном пресудом не произилази да је окр.В.Г. критичном приликом поступао у нужној одбрани, тако да у конкретном случају не постоји ни тај ни било који други основ у смислу члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, за искључење кривичног гоњења према окривљеном.

Одредбом члана 74. сада важећег ЗКП, односно члана 71. раније важећег ЗКП, прописани су случајеви у којима окривљени мора имати браниоца, а у тачки 1. наведеног члана прописано је да је одбрана обавезна ако је окривљени нем, глув, слеп или неспособан да се сам брани.

Окривљени В.Г. није ни нем, ни глув, ни слеп, а навод захтева да није био способан да се у поступку сам брани представља само личну процену браниоца о тој способности окривљеног. Ово, посебно, када се има у виду да је окривљени приликом испитивања код истражног судије 01.12.2010. године као и на главним претресима одржаним 06.11.2012. године и 25.01.2013. године, након што је поучен о праву на браниоца, изјавио да му бранилац није потребан, да је разумео за шта се терети и да ће изнети своју одбрану.

Стога Врховни касациони суд, захтев за заштиту законитости у делу у коме указује на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП и члана 74. тачка 1. ЗКП, оцењује неоснованим.

Наводима да је изрека првостепене пресуде супротна изнетим разлозима као и да су разлози међусобно противречни, бранилац у захтеву указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП,

која повреда, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, није предвиђена као законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Наводима да окривљени критичном приликом у рукама није имао металну већ пластичну кофу, да је место на коме је дошло до сукоба остало неразјашњено, затим наводима којима бранилац износи своје виђење и даје сопствену оцену изведених доказа – исказа сведока В.Б. и Ј.М., као и налаза вештака медицинске струке, бранилац у суштини оспорава утврђено чињенично стање, што, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП, такође не може бити разлог за подношење овог ванредног правног лека.

Најзад, бранилац у захтеву наводи да су судови у редовном поступку повредили и право окривљеног на правично суђење и право на одбрану и тиме повредили одредбе члана 32. и 33. Устава Републике Србије.

Ови наводи захтева нису могли бити предмет испитивања од стране Врховног касационог суда, с обзиром на то да у случају када је захтев за заштиту законитости поднет због повреде неког права зајемченог Уставом, та повреда мора бити утврђена одлуком Уставног суда и таква одлука, сходно одредби члана 484. ЗКП, мора бити достављена уз захтев, а у конкретном случају таква одлука није достављена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар - саветник
Драгана Вуксановић,с.р.**

**Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.**